

# *A darabokra tört szív*

*Novella*

*Írta: Süveg Mihály*

*Az olvasóim bizonyára jól ismernek már arról, hogy riportjaimat mindig jól megválogatom... Mikor erre az oknyomozó riportra készültem, akkor sem volt ez másként. Éreztem, hogy a Tát város melletti Duna-parton található férfiszobor története izgalmas történetnek ígérkezik majd. De az, ami fogadott a városban, ezen a bizonyos helyen, minden képzeletemet felülmúlta...*

*Úgy döntöttem, megosztom hát Önökkel is ezt a szívszorító és egyben döbbenetes élményt, amit a szobor tövében néhány nappal ezelőtt átéltem! Amit most hallani fognak, merőben eltér minden eddigi riportomtól... Tartok tőle, hogy a főszerkesztő úr a lábamra még útilaput is köthet, de ezért a történetért minden felelőséget vállalok! Ezt mindenkinek meg kell tudnia!*

...

*A szobor kinézete nagyon egyedi. A megmintázott férfi úgy harminc év körül lehet. Rendkívül szomorú arccal és esdeklő tekintettel néz maga elé. Az egyik lába előrébb áll, mint a másik, mintha bizonytalanul elindulna valahová. De a legérdekesebb, hogy bal kezét a szíve elé teszi, míg jobb kinyújtott kezében ott tartja a saját, darabokra tört szívét. Nos, ezt a szobrot - így megformázva - már éppen elég érdekesnek tartottam ahhoz, hogy egy cikket szenteljek neki és Önökkel, nyájas olvasók, megismertessem a szobor történetét.*

*Történetünk ott indult el, hogy felhívtam Tát város önkormányzatát, hogy valaki segítsen nekem és meséljen kicsit a Duna-parton található élethű nagyságú, kissé már romos férfiszobor történetéről.*

*Nagyon segítőkészek voltak ugyan, de semmi kézzelfogható konkrétumot sem tudtak közölni... Annyit mindenestre megtudtam, hogy a szobor úgy negyven évvel ezelőtt készült és a háttérben egy fiatal férfi különös, ötven évvel ezelőtti halála állt! De ennél több információval már nem tudtak sajnos szolgálni. De már ez is egyfajta nyom volt...*

*Azt mondta ötven évvel ezelőtt? Semmi probléma! Elkezdtem a Világhálón böngészni, az ötven évvel ezelőtti archív híreiben kutakodni... Hamar meg is találtam az első nyomot:*

*„1971. február 1.: A rendőrség lezárta a nyomozást, a Tát községben, tavaly októberben hirtelen elhunyt, 29 éves férfi ügyében. Az orvosszakértők tehetetlenül állnak az esettel szemben. Idegenkezűségnek azonban nincs nyoma. Spontán halál lehetett. A mentőket értesítő fiatal nő ártatlan az ügyben! Nem történt gyilkosság. Megmagyarázhatatlan módon a fiatalembernek meghasadt a szíve...”*

*Teljesen ledöbbsentem. Meghasadt szív?! Mintha csak mese lenne...*

*Úgy éreztem, még inkább vissza kell menni az időben, mert ebből egy nagyon érdekes dolog látszik kialakulni.*

*„1970. október 5.: A hétvégén egy különös haláleset történt Tát mellett. Egy 29 éves fiatalember meghalt. Egy fiatal hölgy hívta ki a mentőket, akik értesítették a rendőrséget. Az orvosszakértők még vizsgálják a körülményeket, mindenestre a fiatal hölgyet nem vették őrizetbe, mert a nyomok nem utalnak gyilkosságra. A nyugtalanság és a döbbenet oka - ami futótűzként terjed városszerte - az, hogy állítólag a fiatalembernek darabokra hasadt a szíve... Ezt az orvosszakértők jelenleg még nem erősítették meg.”*

*Ez volt a legkorábbi bejegyzés az esetről az archívumában.*

- Ez így kevés! - gondoltam. Elkezdtem hát tovább kutakodni. Az archívum keresőjébe a következőket írtam be: Táti szobrok.

Ki is dobott néhányat, s szinte azonnal megtaláltam a magányos férfi szobrát. A kép alatt újabb újságcikkre lettem figyelmes:

„1980. október 3.: A mai napon felavatták a magányos férfi szobrát. Arról a fiatalemberről lett megmintázva, aki tíz évvel ezelőtt pont azon a helyen hunyt el, ahol most a szobra áll. A szobor elkészítéséhez szükséges pénzt a községlakók adták össze, ugyanis a fiatalember halálát követően csodaszámba ment a hír, hogy a fiatalembernek meghasadott a szíve. Sokan úgy beszélik, hogy egy szerelmi kapcsolat megszűnése okán, bár ez a hír azóta sem lett megerősítve. Azon a területen, ahol jelenleg a szobor áll már fél évvel a fiatalember sajnálatos halálát követően is szerelmes párok tették le virágaikat és mécseseiket. De főként a haláleset évfordulóin, október harmadikán.

Ezért sem volt így meglepő, hogy hamarosan tervbe lett véve a mitikus helyen egy szobor felállítása, ami a mai napon meg is történt.”

Úgy éreztem, ennyi elég is lesz az archív hírekből. Ezek után megpróbáltam kideríteni a fiatalember nevét és azét a hölgyét, aki állítólag szakított vele ama tragikus napon.

De egyikük nevét sem sikerült kiderítenem, ugyanis a fiatalember családjának kérésére mindkét név titkosítva lett.

Így nem maradt más választásom, mint a táti idős embereket kérdezgetni erről a szoborról és történetéről.

Sajnos ezektől az emberektől nem igazán kaptam kézzelfogható információkat.

Vagy nem is hallottak az esetről – ami egyáltalán nem meglepő, hiszen ötven évvel ezelőtt történt – vagy pedig, ha hallottak, ráadásul esetleg még tudtak is az esetről, a részletekre már nem emlékezett senki.

Valaki még a szoborról sem hallott...

Úgy éreztem itt meg is feneklik kutatásom további része. Arra gondoltam, hogy azért elzarándokolok én is ehhez a szoborhoz, ha egyszer már elkezdtem vele foglalkozni.

Stílusosan pont október 3. – át választottam, a szoborhoz való kirándulásom napjának...

...

Nagyon szép, napsütéses őszi nap volt. Igazi vénasszonyok nyara, gondoltam, ahogy elsétáltam a közeli parkolóból a Duna mellett lévő kis parkhoz, ahol a szobor állt.

A szobor mellett egy kis pad is állt, gondolom a megemlékezni kívánók számára.

A szobor egyébként rendkívül elhanyagolt állapotban volt már. Látszott rajta, hogy az elmúlt negyven éve senki nem vette a fáradságot – vagy egyszerűen nem volt pénz – arra, hogy rendbe hozassák.

Letettem a szobor elé azt a pár szál virágot, amit direkt erre az alkalomra vettem, gyújtottam egy mécsest. Majd pedig, mivel kellemes volt az idő leültem a kis padra.

Nem sokat ültem így gondolataimba mélyülve, ugyanis egy hang szólított meg a hátam mögött.

- Virágot hozott és még mécsest is gyújtott fiatalasszony? Nagyon kedves Öntől!

Hirtelen felálltam és megfordultam.

Egy magas, vékony, idős hölgy állt előttem. Az Ő kezeiben is virágcsokor és egy mécses volt. Bemutatkoztam és megkérdeztem:

- Esetleg Ön is megemlékezni jött ide, pont ma, az évfordulón?  
- Évforduló... - morzsolgatta a szót az idős hölgy.  
- Az a fiatalember, akiről ezt a szobrot mintázták! Tudja, pont a mai napon halt meg évekkal ezelőtt.

- Úgy él az emlékeimben, mintha minden csak tegnap történt volna... - válaszolta az idős hölgy.

Felcsillant a szemem!

- Talán még sincs veszve ez—az eleinte nagyon jónak ígérkező, majd zsákutcába jutott újságcikk! — gondoltam magamban. — Hölgyem, esetleg ismeri a történet hátterét? Tetszik tudni én egy újságíró vagyok és szeretnék egy cikket írni erről a történetről. — mondtam az idős hölgynek.

- Emlékszem, annak idején is rengetegen írtak Róla...

- Róla? Kiről?

- Hát Róla! — s ráncos kezeivel a szobor irányába mutatott.

Nagyon megdöbbsentem, ugyanakkor rendkívüli módon örülni is kezdtem, ugyanis végre valahára találtam valakit, aki esetleg nyomra tud majd vezetni...

- Esetleg ismerni tetszett annak idején azt a férfit, akiről a szobrot mintázták?

Az idős hölgy nem válaszolt azonnal. Komótosan lepakolta a dolgait a padra, majd Ő maga is helyet foglalt.

- Olyan régen volt... S azóta senki sem kérdezgetett róla... - hirtelen rám nézett és folytatta:

- Én tehetek róla, hogy meghalt...

A szavak hallatán annyira ledöbbsentem, hogy a számat is elfelejtettem becsukni. Kis idő múlva kérdeztem csak meg:

- Maga! Maga volt a szerelme?!

- Igen. Én... Miattam halt meg ötven évvel ezelőtt...

- Hogyan történt? Elmeséli?

- Ha szeretné...

- Tudja én újságíró vagyok! Szeretném, ha erről a történetről cikk készülhetne!

- Rendben. Elmesélem a történetet...

...

- Történetünk nagyon régen kezdődik...

Akkor én még egy fiatal, szőke és rendkívül magabiztos nő voltam. Maga már el sem hinné, hogy abban az időben mennyire más világ volt ám Magyarországon, mint most...

Egy társskereső irodán keresztül találtam rá.

- Ön talált rá?

- Igen. Miért olyan meglepő ez? Elkezdtünk levelezni és hamarosan egyre közelebb kerültünk egymáshoz.

Nagyon sokat beszélgettünk a leveleken keresztül, majd úgy egy hónap után találkoztunk egymással.

Az első találkozást pedig pár napon belül követte a második és a harmadikon már az első csók is megszületett kettőnk között.

A Tavasz megérkezésével a mi kapcsolatunk is elkezdődött.

Emlékszem, nagyon szerelmes és nagyon boldog voltam. S Ő talán még nálam is jobban.

Minden közösen eltöltött pillanatunk csodálatos volt.

A családjaink is elfogadták a kapcsolatunkat.

Úgy éreztem, hogy végre megtaláltam az életem párját.

Ő szintén így érezte.

Eltelt ebben a csodálatos állapotban úgy két hónap.

*S utána bennem valami kezdett megváltozni...*

*Így, idős fejjel a mai napig átkozom azt a pokoli pillanatot, mely elindított a lejtőn lefelé...*

*A szerelmem fokozatosan kezdett kihűlni irányába.*

*- Adott esetleg bármiféle indokot is arra, hogy maga elveszítse az iránta érzett szeretetet?*

*- Nem. Igazából nem. Természetesen próbáltam okokra visszavezetni, vagy jobban mondva ráfogni nem igazán létező, nevetséges kifogásokra...*

*Az egyik ilyen fő kifogás, hogy elkezdtem Őt beképzeltnek tartani.*

*Ez az elképzelés a későbbiekben nagyon megtetszett és teljesen beleéltem magam ebbe. Nagy segítségemre volt abban, hogy lassan megutáljam Őt...*

*Persze, ma már pontosan tudom, hogy a negyede sem volt igaz ebből... Csak én erősítettem meg magamban ezt az érzést, mert már nem szerettem Őt és kellett egy ok, amiért elkezdhettem utálni Őt.*

*- Értem.*

*- Sajnos kétlem... Ugyanis Ön nem érezheti azt a fájdalmat, amit azóta is érzek. Azt az érzést, hogy micsoda ostoba gondolataim is voltak akkor. Elképzelése sem lehet róla, hogy mit éreztem, mikor rájöttem, mekkora tévedés volt a Tőle való elszakadás és szinte az örületbe kergetett a tudat, hogy a dolog immáron visszafordíthatatlanná vált...*

*De visszatérve történetünk folyására...*

*Ő persze hamar észrevette, hogy valami megváltozott. Rá is kérdezett, ami elég komoly bátorságra vallott, persze én ezt sem értékeltem.*

*Mi több, már kifejezetten azon voltam, azt kerestem, hogy hol és hogyan tudok Neki apró, szúró sebeket ejteni a lelkén.*

*Hogy ennek mi értelme volt, azt ne is kérdezze! Magam sem vagyok képes megmagyarázni önmagamnak, de tény, hogy így tettem.*

*Persze mindez nagyon fájt neki és ez engem gyermeki gonoszsággal, elégedettséggel töltött el.*

*Persze tovább vontattuk a kapcsolatot...*

*Hamarosan eljött a nyár és már láttam, hogy szomorú mikor együtt vagyunk. Ő pedig ha valaki, Ő nagyon szeretett engem és mindent megtett, hogy boldog lehessen mellette! De ez engem akkor már egy cseppet sem érdekelt... Viszont nyugodt szívvel elmentem mindenhová, akármilyen programot is szervezett. De arra nagyon vigyáztam, nehogy véletlenül is kimutassam, ha esetleg tetszene az élmény. Viszont nagyon is kimutattam a nemtetszésem és megjegyzések százait zúdítottam rá, ha valami véletlenül - tehát nem is az Ő hibájából - rosszul sikerült...*

*- Miért nem szakított vele rögtön akkor, mikor elkezdte azt érezni, hogy nem szereti?*

*- Mert azt hittem, hogy még visszafordítható lesz a folyamat! Ő, szegény mindent megtett ennek érdekében...*

*Én viszont elkezdtem élvezni valahol mélyen az ellenkezést és az Ő lelki kínzását!*

*Mikor elérkezett a nyár vége, már láttam, hogy rettenetesen szenved...*

*S ez engem akkor elégedettséggel töltött el.*

*Ma persze átkozom magam mindezért!*

*Aztán lassan elérkezett az a százszor elátkozott Október harmadika...*

*- Kérem, erről meséljen nekem részletesen! Mi történt?*

*- Ahogy óhajtja. Bár el sem hinné, hogy milyen fájdalmas Nekem erről beszélni...*

*Ő nagy boldogan meghívott engem ide, Tát mellé, a Duna-partra. Sokszor járt ide ki egyedül. Nagyon szerette a természetet.*

*Megint sok kellemes programot tervezett és én persze szemrebbenés nélkül azt hazudtam neki, hogy boldogan megyek és biztosan nagyon jó lesz.*

*Akkoriban már simán, szemrebbenés nélkül hazudtam a szemébe.*

*Emlékszem, ide hozott engem aznap délután, hogy együtt gyönyörködjünk a folyóban.*

*- S akkor megtörtént a szakítás, ugye?*

- Úgy éreztem, hogy itt az ideje! Már nem akartam tovább húzni a dolgot! Egyszerűen szabad akartam lenni! Már egyáltalán nem érdekelt, hogy ezzel micsoda rettenetes fájdalmat fogok Neki okozni. Elsősorban csak saját magammal foglalkoztam.

- Értem! Hogy történt a szkítás?

- Miközben itt álltunk a Duna partján és átkarolta a derekam, én elkezdtem Neki mondani, hogy szeretném befejezni.

Emlékszem, csak állt ott némán, megdöbbenve és egy szó sem tudta elhagyni egy ideig a száját. Aztán kérlelni kezdet, de én nevetséges indokokkal háritottam minden kérését.

S ekkor történt meg...

- Mi történt ekkor?!

- Emlékszem... Pont úgy állt ott, mint a Róla készült szobor... A szobrász úgy formázta meg, mintha csak itt lett volna, mikor megtörtént... Én pedig itt álltam, hátat fordítva Neki. – mondta az idős hölgy és a szobor elé mutatott. – Már nem szólalt meg többé. Háttal álltam Neki, így nem láttam, csak hallottam mi történt. Egy halk puffanás volt... semmi más... Utána pedig a mélység csend... - Emlékszem, azt kérdeztem gonosz hangon: - Na, mi van?! De válasz már nem érkezett többé...

Megfordultam és ledöbbsentem! Ott feküdt elterülve, ahol most a szobor áll...

Odamentem és megfordítottam.

Az arca... Az arca örökre beleégett a lelkembe.

Már nem lélegzett...

Azonnal rohantam a közeli községbe segítségért.

- Jó Isten! S ezután mi történt?

- A mentők tíz perc múlva itt voltak. S ekkor roppantam össze teljesen. A mentőorvos azonnal újra akarta élesztetni, de mikor kigombolták az ingét és láthatóvá vált a mellkasa, mindenki megdöbbsent...

A szíve helyén ugyanis kékes – vörös véraláfutás éktelenkedett...

Az orvos már nem tudta újraélesztetni... Csak guggolt mellette és csalódottan ennyit motyogott...

- 25 éve vagyok mentőorvos, de ilyet még soha... Mintha... Mintha megszakadt volna a szíve...

- Te jó Isten! – mondtam megdöbbenve. – Mi történt ezután?

- A mentősök feltették a kocsi és kihívták a rendőrséget is. – folytatta az idős hölgy.

Engem a rendőrök vittek el. Emlékszem, egyáltalán nem sírtam. Nem tudtam.. Csak néztem ki a fejemből némán...

A rendőrök kérdezősködtek néhány órát, s én monoton hangon minden kérdésükre őszintén válaszoltam... Aztán elengedtek, mert szerintük nem én öltem meg Őt...

- Miért? Ön úgy érzi, Ön ölte meg?

- Miért? Nem nyilvánvaló eléggé?! Én öltem meg! Miattam tört darabokra a szíve!

- Tehát valóban megtörtént?! – kérdeztem döbbsenten.

- Igen. A boncolásnál a szíve darabokban volt... Az orvosok csak néztek egymásra érthetetlenül.

S ezután kezdődött meg az örület... A sajtó rászállt az ügyre. Engem a rendőrség megvédett... Nem derült ki a kilétem...

Hamarosan elutazhattam haza.

Nagyon sokáig nem is jöttem vissza. A nagy hírverés nemsokára teljesen elhalt. A sajtó hamar talált más rágnivaló koncot.

Azok az emberek pedig, akik szerették Őt és nem feledték, ezt a szobrot állították neki. – mutatott a szoborra az idős hölgy.

- S Ön mikor jött ide legközelebb? - Tizenegy évvel a halála után. Ugyanígy, október harmadikán.

*Emlékszem... Itt álltam és a bocsánatáért esedeztem! Ugyanis a halálát követően hamar rájöttem arra, hogy nála jobban engem senki nem szeretett... Próbáltam a következő években újabb és újabb kapcsolatokat kialakítani, de mintha átok ült volna rajtam. Az egyik vert, a másik meglopott, a harmadik megalázott, a negyedik erőszakos volt, s még sorolhatnám... S ami a legkegyetlenebb, hogy mindegyik kapcsolatom után vágyakozva gondoltam vissza arra a rövid időre, amíg az Ő karjaiban lehettem... A férfiben, aki engem mindennél jobban szeretett. S akit én bolond fejfel képtelen voltam megbecsülni...*

*- Aztán újra eljött ide...*

*- Igen! Könyörögtem a szobor előtt, hogy bocsásson meg Nekem és vegye le rólam az átkot! S hiszi vagy sem, csoda történt!*

*- Mi történt?! – kérdeztem döbbenet.*

*- A szobor szemeiből könnyek kezdtek folyni!*

*- Micsoda?!*

*- Pontosan! Bár, gondolom, ezt most úgy sem hiszi el nekem...*

*S ezután egy hangot hallottam. Az Ő hangja visszhangzott a fülemben! Egy mondatot mondott: Még 39 év...*

*- Ezt mondta?! – kérdeztem döbbenet, s teljesen el is hittem, mindazt, amit az idős hölgy mondott, holott ellent mondott a józan észnek.*

*- Hát mégis elhiszi? Igen! Ezt hallottam! Ezek után minden évben eljöttem és eljövök, ilyenkor, október harmadikán... Hozok virágot és mécsest. Elüldögélek itt délután, majd hazautazom.*

*- Nem ment később férjhez?*

*- Nem. Nem kellettem már többé senkinek. Az átok folytatódott...*

*- Azt mondta, hogy mikor 1981 – ben itt volt, azt mondta magának, hogy még 39 év! Ugye?*

*- Igen! De már régóta nem számolom én az éveket...*

*- De hiszen az pont ma fog lejárni!*

*- Valóban?!*

*- Igen! – mondtam izgatottan.*

*Az idős hölgy szeme felcsillantak.*

*- Igaza lehet! – mondta halkán és odasétált a szoborhoz.*

*- Eljöttem hozzád! Eljöttem hát újra! – mondta. – Tudod, hogy már régen megbántam mindent! Kérlek! Könyörgöm! Bocsáss meg!*

*S ekkor részese lettem a csodának...*

*A madarak elhallgattak. A Duna először csak fodrozódni, majd egyre erősebben hullámozni kezdett. A szél pedig nagyon erősen fújt. Én csak álltam döbbenet és görcsösen kapaszkodtam a pad szélébe.*

*Ekkor olyan dolog történt, amit még most is csak nagyon nehezen tudok elhinni...!*

*A szoborból hirtelen egy áttetsző jelenés lépett ki! A fiatal férfi szelleme.*

*Megfogta az idős hölgy két kezét, aki nem szólalt meg, csak a könnyek folytak a szeméből.*

*Erre a szellem megcsókolta az idős hölgyet.*

*Ekkor a hölgy összecsuklott. De csak a teste... Ugyanis a szelleme továbbra is ott állt a férfi szelleme mellett.*

*Ekkor megfordult és mindketten mosolyogva néztek rám.*

*Én csak álltam döbbenet. Egy hang sem jött ki a torkomon...*

*Majd a két szellem emelkedni kezdett a levegőben, mire még erősebb szélvihar keveredett.*

*A két lelket pedig felkapta a szél és már nem is látszottak többé...*

*A vihar hirtelen, olyan nyomtalanul múlt el, ahogyan jött. A madarak is újra énekelni kezdtek.*

*Nem volt már ott senki más, csak én, a pad, amibe még mindig görcsösen kapaszkodtam, a szobor és a szobor lábánál az idős hölgy élettelen teste...*

*Hosszú idő telt még el, amíg újra képes voltam megmozdulni.*

*Odarohantam az idős hölgy holtteste mellé és megláttam még a blúzán keresztül is, hogy a szíve fölött a mellkasán hatalmas véraláfutás éktelenkedett...*

*Kihívtam a mentőket és a rendőrséget.*

*Pillanatok alatt ott voltak. Az orvos megvizsgálta a holttestet, majd döbbenten az egyik rendőrrre nézve ezt mondta:*

*- Mintha... Mintha darabokra tört volna szíve...!*

*Engem kihallgattak a rendőrök, majd hazamehettem.*

...

*Most pedig itt ülök az irodában és lassan befejezem az írást. Nem tudom, hogy mi lesz a következménye a cikknek, de ezt most úgy adom le a nyomdába, hogy a főszerkesztő nem fogja elolvasni...*

*Attól tartok, hogy az utolsó cikkemet olvashatják, kedves olvasóim...*

*De úgy éreztem, hogy mindenkinek meg kell ismernie azt, amit én a saját szemimmel láttam.*

*Két ember rettenetesen szomorú és mégis csodálatosan szép történetét...*

*Vége*